

BOŽJA POT

V duhovnosti velja pravilo, da nekomu pomagamo, ko nas le ta za pomoč prosi, ko presodimo, da smo mu sposobni pomagati in da si le-ta našo pomoč zasluži.

Ogromno je primerov, ko meditirajo za mir v svetu, ko molijo in meditirajo za druge ljudi ..., vendar se kmalu naučimo, da lahko meditiramo, molimo ali karkoli podobnega le zase. Nekoč mi je nekdo razlagal, kako so molili, da bi se dva v vasi pobotala in ostala skupaj. Ko sem ga vprašal, če pozna načrte njunih duš, in če ve, ali sta si ta dva namenjena, je bil odgovor, da se je vsem zdelo, da sodita skupaj. Težko sem mu razložil, da je Bog vsakemu namenil tisto, kar je zanj najboljše, in da se ne moremo vtikali v svobodno voljo dveh posameznikov, ker ne vemo, kaj jima je namenjeno. Potem mi je rekel, da bodo, če je to tako, drugič molili za to, da se jima zgodi tisto, kar je za njiju najboljše. Pojasnil sem mu, da se to že tako ali tako zgodi, saj je Bog ustvaril sistem, ki je popoln, in da jim ni potrebno moliti za to, ampak naj ta čas raje porabijo zase. Potem sva le našla skupen jezik, in sicer da je najboljše, da se vsak skoncentrira vase, dela le na sebi, spreminja le sebe, meditira ali moli le za sebe. To prej ali slej ugotovimo tudi na druge načine, ko ugotovimo, da ne moremo spreminjati sveta, sistema ali česarkoli drugega, niti dopuščati, da sistem spremeni nas, lahko pa spremenimo sebe. Ko se spremenijo vsi oz. večina, se avtomatsko spremeni svet, sistem ...Svet se spremeni toliko, kolikor se spremeni en posameznik. Lahko rečemo, da globalno svet usmerjajo posamezniki, ki jih večinoma niti ne poznamo, in ti se ne bodo spremenili. Spremenili se bodo šele takrat, ko se bo spremenila večina ljudi in bodo prisiljeni v spremembe. Tudi v nekem sistemu, ki ne funkcionira, se spremembe zgodijo šele takrat, ko se spremeni večina ljudi, saj se potem iz teh vrst najdejo tisti, ki bodo

sistem spremenili, seveda tedaj, ko jih bodo podprli vsi tisti, ki so že nekaj naredili zase. To pa v našem okolju lahko traja 5–6 let.

In tako, ko se vsak usmeri vase, v svoji notranjosti naredimo red, najdemo moč v odpuščanju in sprejemanju. Ko se nehamo upirati toku življenja, ki nas vedno pelje v pravo smer, bomo začeli spreminjati sebe in pokazali pravo pot tudi drugim, ki nam bodo sledili, če bo naša sprememba očitna tudi na zunaj.

In kot sedijo isti ptiči na isti veji, tako tudi vsak od nas čuti pripadnost nečemu, npr. družini, okolju, skupnosti ..., kar je zelo pomembno, saj čutimo neko odgovornost in pripadnost. Kadar prerastemo okolje, sistem ..., za katere čutimo, da jim pripadamo, oz. sistem preraste nas, takrat je čas, da gremo vejo višje ali nižje in v novem okolju, prostoru, sistemu najdemo nove izzive in se še bolj trudimo.

Zakaj se večina ljudi ne spreminja? Leta in leta kopičimo v sebi zamere, strahove, tlačimo jezo in nerazumevanje ... Telo se velikokrat sesede pod težo vseh teh bremen, ustvarimo čustveno-miselne vzorce, ki nas iz dneva v dan delajo bolj nezadovoljne, za to pa so krivi vsi, razen nas. Iz dneva v dan smo bolj črnogledi in svet je za nas iz dneva v dan bolj neusmiljen. Nenehno hočemo uveljavljati svojo voljo ne glede na to, ali imamo prav ali ne, predvsem je tako tudi v partnerskih odnosih. Skupna pot vedno vodi preko popuščanja, odpuščanja, iskanju skupnih usmeritev, skupnega dela, skupnega preživljanja prostega časa ... Ko se naučimo odpuščati, najbolj pomagamo sebi, kajti stres, sovraštvo, maščevanje ..., povezani z zamerami, najbolj škodujejo ravno nam samim. Marsikje je premalo potrpljenja, preveč ga je pa v tistih družinah, kjer vladata alkohol in nasilje. Taki partnerji bi morali že prej končati skupno zvezo in najti boljše pot zase.

Ko se spremenimo, spremenimo tudi pogled nase in na vse okoli nas, svet tako postaja iz dneva v dan lepši. Ampak ni se spremenil svet, spremenili smo se mi.

Pri tistih, ki se aktivno ukvarjajo z duhovnostjo, zna biti velik problem duhovni ego. Ko nekdo razmišlja o svoji pomembnosti in nenadomestljivosti, je to velika ovira pri optimalnem delovanju in nadaljnjem razvoju. Lahko bi rekli, da za take velja pravilo, naj, npr. zdravitelji, mediji ..., ozdravijo najprej sebe, potem šele pomagajo ostalim. Seveda je pa potrebno veliko modrosti in samokritike, da nekdo to sprejme, in še več modrosti, da to uresniči. Po drugi strani pa, kdor pomaga drugim, velikokrat pozabi nase, šele številni zapleti ali bolezni ga opozorijo, da pozablja nase ali na svoje bližnje in da pomaga vsem, razen sebi in svojim bližnjim. Kar pa se tudi velikokrat pozablja, je pa to, da je duhovni razvoj možen le takrat, ko duhovnim korakom sledijo tudi fizični ali obratno. Torej, ko naredimo korak ali nekaj korakov naprej npr. v duhovnem razvoju, moramo narediti nekaj korakov tudi v svojem fizičnem spreminjanju, prečiščevanju svojih omejevalnih čustveno-miselnih vzorcev, potlačenih čustev, nezadovoljstva ... Kar smo kadarkoli pometli pod preprogo, je takrat čas, da to preprogo dvignemo in razrešimo vse, česar prej nismo. Le tako bo šel naš duhovni razvoj in obstoj naprej.

Sandi